

ԲԱՐՈՎ. ՄՆԱՑՔ ԱՅՍ ՏԱՐԻՈՅԵ

ԲՈԼՈՐԸ տարիս ըզմեղ կը թողում
Ցաւալից երկիր , ժողովուրդք տրտում ,
Ցաւիտենական ժամանակին ծով
Կ'ընկնիմ կը թաղումիմ կարճ օրերով :
Այլ երբ ներկայէս յանցեալըն կ'երթամ
Ռւտից յաւիտեան պիտի չըդառնամ ,
Դողալով գարձած յետիս կը տեսնեմ
Այն սեցած ձամբայն որն որ կտրեր եմ :
Երկիրս որ եկայ ցօղով էր ծածկած ,
Յերկրէս որ կ'ելեմ՝ արիւն է կտրած .
Ազդասասան ժաժ մ' է առեր զաշխարհք ,
Իրարու անցեր են ծառայք ու տեարք .
Ամէնքն երերան ամէնքըն գողան
Տէր միայն դիտէ զժամ խաղաղութեան :
Բայց ես չորս բոլորս կը տեսնում 'ի սուդ
Ինչուան թեերոււ հասան արտասուք .
Երանի՛ թէ մէկ միայն պատճառն էր ,
Թերես ան ատեն գութ ւարտառնիք բաւէր .
Բայց ափսոն ափսոն որ ամէնքըն լան
Եւ լալու պատճառ ունին զանազան .
Հոս երկնահրաման քոլէռայն ինջած
Հազարներ զրկէ սև գերեզմանաց ,
Հոն երկրանախանձ և մարդածախ սուր
Առողջ կտրիչներ թափէ բիւր ու բիւր :
Անդին անխընայ կրակն բոցածով՝
Ստացուածք , բաղդ , յոյս կը մարէ մոխրով :
Զասոնիք տեսնելով զիս կ'անիծանէք ,
Սև տարի կորի՛ր գընա՞ կը կանչէք .
Բայց ես կ'աղաշեմ ըզմեղ ով մարդիկ

Մէկ մի ձեր վերայ նայելու դարձիք .
Ուսկից նեղութիւնք , ուսկից այս վըտանդք .
Երկնիքէ եկածքն ունին չափ սահմանք .
Երբ Աստուած խրատէ՝ ինք մըխիթարէ ,
Վշտաց փոխանակ պսակներ կապեր է :
Հապա թէ ձեզմէ են այսքան չարիք
Մի՛ ժամանակին փուժ տեղ գանդատիք .
Թէ հիւանդութեանց գուք չունիք դարման ,
Ինչո՞ւ սուրերով ալ կ'օգնէք մահուան .
Թէ օտար ազգաց թշնամութիւններ
Չէք կրնար զսպել ու դադրեցնել ,
Ինչո՞ւ մէկըզմէկ գուք եղբայր զեղբայր
Կ'երբին կոփւներով պատռէք չարաշար .
Մէկ ազդ մէկ արիւն սիրտ սրտի զինած
Քան ըզուրն ու հուր քիչ վեաս էք ըրած .
Կայ վերք մի այնպէս կսկիծ ու սասափիկ
Քան զայն որ սիրոյ աղբերն է մօտիկ :
Է՛՛ գարձիք գարձիք ով ողորմելիք
Խղճերնուգ գունէն սրտերնիդ մըտիք .
Երկիր տակն ու վայ թէ առեր է ժաժ
Զերկինք բռնեցէք որ կայ միշտ անշարժ .
Առաքինութեան սեանըն կոթընած
Կեցէք դիտելու զամէն աւերած .
Մի՛ վախնաք , բոլոր աստեղք ալ փլքին
Չեր գըլուկին աղատ երկինք կը թռչին :
Իոկ թ՛ առանց խղճի կ'ուզէք որ ապրիք՝
Քան զիս սևագոյն պիտի գան տարիք :
Հերիք է . բարով մընայք . ես գնացի .
Երանի՛ թէ իրատըս չի մոռցըւի :